

Bir Hikâye “David’ler”

Yıl sonu Rehberlik Hizmetleri Yürütme Kurulu toplanmıştı. Okul Rehber Öğretmeni üç sene önce güzel duygularla çalışmaya başladığı okuldaki son toplantısında olduğunun bilincindeydi. Bu son toplantısında farklı bir şey yapmak, neler hissettiğini arkadaşlarıyla son kez paylaşmak, en azından biraz empati yapmalarına vesile olmak istemişti. Bu duygularla elinde tuttuğu (sene başında hazırlayıp ilk toplantıda tüm ekibe dağıttığı) dergiden okumaya başladı:

“Bir zamanlar Anadolu’nun iyi bir okulunda görev yapan David adında bir öğretmenimiz vardı. David Öğretmen aynı zamanda 9/G sınıfının Rehber Öğretmeniydi.

David; oldukça hırslı ve başarılı bir öğretmendi. Ancak Rehberlik konusunda düşünceleri biraz farklıydı.

Tüm Rehberlik konuları David’e saçma geliyordu. Rehberlik günlerinden nefret ediyordu. Sınavda soru çıkmayacak bir dersti sonuçta. Hem zaten ne işe yarardı o saçma sapan hikâyeler, oyunlar, etkinlik dedikleri o çocukça işler...

da olmasın bir sohbet konusu bulup öğrencilerle maç kritiği yapıyordu.

Bazen ise (biraz da vicdanını rahatlatmak için) top-

luyor sınıfı bol bol nasihat ediyordu. David’e göre “Rehberlik zaten nasihat etmek, öğüt vermek, akıl vermek değil miydi?”

David Rehberlikten o kadar uzaktı ki yıllardır Sınıf Rehber Öğretmeni olarak görev yapıyor olmasına rağmen halen elindeki kitapta hangi etkinliklerin olduğundan dahi habersizdi.

Rehberlikten o kadar uzak bir gündemi vardı ki ne bilmediğinin dahi farkında değildi.

Yıl sonunda okulun rehber öğretmenine çok verimli bir sene geçirdiğini, etkinliklerle filan uğraşmasa bile başarılı çocukları alıp yemeğe götürdüğünü, bu hareketle de yapması gereken rehberlik çalışmasını en üst düzeyde tamamladığını anlatabiliyordu.

David’i hüzünlü bir tebessümle dinleyen Okul Rehber Öğretmeni onun kalbini, şevkini kırmadan bu durumun gerçek anlamda bir rehberlik faaliyeti olmaktan çok uzak kaldığını nasıl anlatabileceğini düşünüp duruyordu....

Bu arada David sınıfta da aynen düşündüğünü yapıyordu. Her tavrı, hareketi ve sözüyle Rehberlik konularını ne kadar saçma bulduğunu çocuklara hissettiriyordu.

Konuya önem vermediği için Rehberlik Servisinden gelen test ve uygulamaları da ya almayı unutuyordu, ya uygulamayı, ya da zamanın da teslim etmeyi.

David bu düşüncelerle her hafta girdiği Rehberlik saatlerinde acayip sıkılıyor, bir an önce geçmesi için sabırsızlıkla bekliyordu.

Sıkıntıdan bazen Rehberlik servisinden gönderilen fotokopiyi sınıftan bir öğrenciye okutuyor, bazen sınıfta kendisi okuyup öğrencilerin dinlemesini istiyor, bazen kendi dersinde eksik kalan konuları, geciken sınavları yapmak için rehberlik saatini kullanıyor, bazen de konuyla ilgili olsun ya

Bir Hikâye “David’ler”

Ona göre “ne acelesi olabilirdi ki bu saçmalıkların?”

Bu gecikmeler yüzünden defalarca okul sonuçları zamanında alınamamış, tüm çalışmalar alt üst olmuştu Rehberlik Servisinde.

David’in tavrı değişmiyordu. Değişmiyordu çünkü bu tavırda hiçbir yanlışlık görmüyordu David.

Kafasında konuyu kapatmıştı, Rehberlik saçmaydı, konuları anlamsız, çalışmaları ise boşunaydı. Bu işi bu kadar ciddiye alıp Rehber Öğretmenlere bir de (sanki ciddi bir iş yapıyorlarmış gibi) oda verilmesine için için gıcık oluyordu.

Bu duygularla ikide bir kendilerine doküman/ test / form / anket vs hazırlayıp duran, olur olmaz zamanda toplantı, seminer vs. deyip zamanını çalan Rehber Öğretmene her fırsatta sataşmaktan zevk alıyordu.

David’e göre sınavlarda soru çıkmayan her ders angaryadan başka bir şey değildi. Hele hele Rehberlik.... O hem angarya hem de bir sürü gereksiz yük idi David’e göre.

Yıllardır her tür okulda çalışmıştı David. Tecrübeliydi. Bir sürü Rehber Öğretmenle çalışmış, onlarca değişik tarzda çalışma görmüştü.

Hiçbirisinde bu son “Rehberlikçi” kadar kâğıt merakı yoktu. Hadi kâğıt neyse ne bir de sınıftaki öğrencilerin bilgisini bilgisayara aktarmasını istememişti miydi?

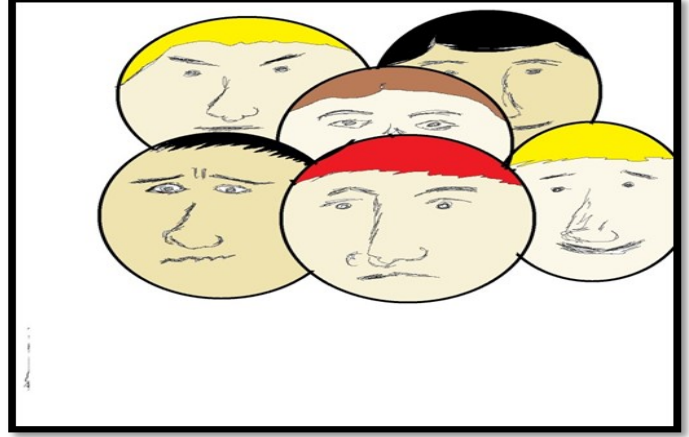
Ne yaptığını sanıyordu bu adam? Dünya kadar işi varken bir de bunlarla mı uğraşacaktı?

Hiçbirini yapmadı tabii..

Kendi sınıfı da dahil tüm okul için kritik birçok bilgi içeren çalışma o ve onun gibi düşünen arkadaşlarının kendi bölümlerini tamamlamaması sayesinde asla tamamlanamadı.

Ama David için sorun yoktu.

Öğrencilerinin bakışlarına dikkat etti David bir ara.

İlk başlarda daha parlak gözler, daha ilgili yüzler görüyordu sınıfında. Hatta bu kadar saçma sapan konuyla neden ilgilenmiş olduklarına da bir anlam verememişti o günlerde.

Ama daima kararlı tutum kazanırdı. İşte zamanla o bakışlardaki hafif pırıltılar, küçük de olsa ilgi gösteren yüz ifadeleri yavaşta olsa silinmişti.

Asla inanmadan ve önemsemeyen çalışmanın ödülü gelmişti işte. Bir gün bile bu konuyu nasıl daha iyi işleyebilir, etkinliği daha verimli sunabilirim diye düşünmeden geçen zamanlar boşa gitmemiş, meyvesini vermişti işte.

Artık öğrenciler de en az kendisi kadar Rehberliğin bir zaman kaybı olduğundan emindi.

Adeta bir tür “kendini gerçekleştiren kehânet” yaşanmıştı.

Bir Hikâye “David’ler”

David haklıydı. Sonuçta kazanan kendisi olmuş, öğrencileri de kendisi gibi düşünmeye başlamıştı.”

Ya kaybeden?

Hikâye burada bitiyordu. Gözlerini dergiden kaldırıp arkadaşlarının üzerinde dolaştırdı Rehber Öğretmen. Yüzlerde gülümsemeyle karışık değişik ifadeler geziniyordu. Sessizliği Matematik Öğretmeninin sesi bozdu:

“Valla hocam hikayedeki David’i silin yerine Ahmet yazın, Mehmet yazın hiç fark etmez zaman zaman herkese uyar” dedi gülerek.

Haklıydı zaman zaman tüm öğretmenlerin David gibi davranabildiğini görebilmek için dâhi bir gözlemci olmaya gerek yoktu.

Toplantı bitmiş, akşam evine dönmüştü herkes. Rehber Öğretmen yılların alışkanlığıyla (tatil, bayram, seyran fark etmez yaklaşık yirmi yıldır yaptığı gibi) kütüphanesine sığınmış, eline son bulduğu gizli hazinesini almış, sayfalarda boğulmaya çalışırken kafasının halen David’lerde olduğunu fark etmişti.

Davidler...

Bu nasıl bir kişilik tipiymiş böyle? Neden bu kadar bencilce davranabiliyordu insanlar? Yıllarını David’lere rağmen işini yapmaya çalışarak harcamıştı oysa ki... Mesleğinden soğuduğunu bir kez daha hissetti Rehber Öğretmen.

Genç meslektaşlarını düşündü bir an. Daha yirmili yaşlarda “tükenmişlik sendromu”na maruz kalmış pırl pırl meslektaşlarını.

Bir tanesi gözleri dolu dolu sormuştu :

“Hocam, neden biz de herkes gibi kendi işimizi yapmakla değil de öğretmenlerin, idarecilerin, ailelerin, kısaca herkesin “ne yapıyor bu rehberciler” diye sorgulayan bakışları altında , yargılayan bakışları altında yaşamak zorunda kalıyoruz?”

Gülümsedi Rehber Öğretmen. **David Sendromu** dedi. **Kendi işlerinin yerine başkalarını yargılamaya çalışan, yapmadıkları çalışmaların sorumluluğunu başkalarına yükleyerek temize çıkan, bireysel sorumluluk yerine toplumsallaştırılmış (başkalarını da gaza getiren) saldırganlığı tercih eden insan tipi.**

Bu tipler bazen öğretmen, bazen yönetici, bazen veli kısaca her türlü konum ve şekilde karşımıza çıkabiliyorlardı.

Aslında bu hemen her meslek için gösterilen bir yaklaşımdı. Kahvehaneler dedi bu tip insanlarla dopdoludur. Her gün “bu ülkeyi ben yönetecektim ki bak sen nasıl uçurdum” ile başlayıp, hayatında bir hastanın başında durmamışken “bunlar da doktor mu? Ben olacaktım ki görecektin sen” ile doktorlara sardırınlar, hayatında bir manga asker idare etmemişken ordular yürütüp ülkeler fetheden kahvehane kahramanları hep David’lerden çıkıyordu.

Herkese işini öğreten, zerre kadar anlamadıkları mesleklerle ilgili kulaktan dolma bilgileri ve zihinlerinde kurdukları fantazilerle dersler vermeye kalkan David’ler sayesinde birçok meslek çalışanı işlerinden soğumakta, hatta maruz kaldıkları mobbing’e varan davranışlar nedeniyle sağlıklarını yitirmekte, bir çoğu yoğun stres kaynaklı kalp - damar, diyabet ve türlü psikiyatrik sorunlar yaşayabilmekteydiler.

“Çözüm ne o zaman?” diye düşündü Rehber Öğretmen. **Çözüm edep, çözüm ihtisaslaşma, çözüm emeğe saygı, çözüm kendi sınırlarının farkında olabilme, çözüm empati ...**

Kişinin her şeyden bir, bir şeyden ise her şeyi bilmesine ihtisaslaşma denir.

Davranışımızın kaynağı her şey hakkında bilinen o bir tek şey olduğunda David’leşir, küstahlaşır, cahil cesareti dediğimiz hadsiz tutuma saplanır kalırız.

Cehaletin cesaretle, hadsizliğin öz güvenle karıştırıldığı bir toplumda gelişme ve huzur olmaz.

Davranışlarımızın kaynağına bir şey hakkında bildiğimiz her şeyi koyduğumuzda ise durum düzelmeye başlar.

Bu bakış bizi; ihtisasa saygı duymaya, gerçek otoritenin kaynağının sağlam ve organize– metodolojik bilgi olduğu gerçeğine, gereksiz sürtüşme, yıpranma ve yıpratmanın önüne geçen sağlıklı bir tutuma, güçlü, sağlıklı, dengeli bir hayata ve topluma götürecektir.

Konum, makam, mevki, yetki yada zenginliğin ihtisas olmadığının bilincinde toplumlar sağlıklı toplumdur.

Bağlantılarınız, sempatik ilişkileriniz, piyango biletiniz yada rahmetli zengin akrabalarınızı sizi zengin yada makam sahibi yapabilirse de, bu durum sizi zaman, sabır , emek ve tecrübe ile elde edilen ihtisas / uzmanlık sahibi, otorite yapamaz.

David’lerden ve David’leşmekten uzak mutlu ve huzurlu bir ömür dileğiyle...

Soner Hakkı AKIN
Psikolojik Danışman

